

Levas un pedazo con esta páxina entre as mans.

Non sabes que facer con ela.

Ergues. Volves sentar. Refregas as mans. Unha chamada de móbil para facer tempo. Cunha man termas da cabeza e tamborilas cos dedos no rostro.

Por fin, achégaste. Á páxina. O ollo da súa pechadura faise grande. Máis. Enorme. A túa luz fica atrapada. Colapsas coma unha estrela de neutróns.

Cunha pouca vertixe, xa estás do outro lado.

O outro lado, coma todos os *outros lados*, presenta escuro. Acendes un misto.

Semella a cabina dunha nave.

Unha criatura mecánica aparece pola dereita. Unha criatura mecánica aparece pola esquerda. Negras. Case indistinguíbeis. Comezan a bailar. Ficas absorto. Desexas seguir lendo?

O baile é lento, torpe, complicado. Non fan ruído ningún. Son máquinas silenciosas, que non dan problemas. Levitan coma chatarra nun desguace. Están ocas.

Comezan a se arrincaren as placas de titanio a dentadas. Unha a outra. Non semellan furiosas, senón obedientes. Baixo as placas de titanio vemos [eu estou contigo e acendemos outro misto] traxes de kevlar, moi axustado, moi branco. Alta tecnoloxía da que os humanos levaron ao espazo. Unha das autómatas tira dunha discreta cremalleira no traxe da súa compañeira. Esta repite o xesto nela. Nin unha virxe despojaría do seu saial con tanta entrega. O kevlar branco dá contra o chan e deixa ao descuberto dous corpos de muller envoltos en gasa.

A muller, á que chamaremos muller A, toma entre os seus dedos de carne o extremo da gasa da muller B. Tira. A muller B xira. Xira dentro da gasa e a gasa cae en capas. Renxe dun xeito imperceptíbel, como retrincaría unha crisálida que desfai entre os dedos dun neno. A gasa desmáíase no chan e ...

A gasa desmáíase no chan e albiscamos [eu estou contigo e dámonos a man] o corpo da muller B cunha camisola branca escrita e uns vaqueiros. A muller B toma á súa vez o extremo da gasa da muller A. Pola contra, non a fai xirar con delicadeza. Ráchaa. Ela si, ela semella furiosa. A gasa rompe cun salaio humano e debaixo asoma a punta dunha burka. A burka é azul, azul afgán. A muller A saca as mans baixo a súa burka e desabrocha os vaqueiros da muller B.

Faino cunha ansia que a entorpece.

Os vaqueiros deslizan polas pernas como auga xabonosa. Unha vez que aclara, xa non hai vaqueiros senón un anaco de saia estampada e un mandil. Miramos [dos dous, ti sostés o misto] o busto da muller. Non veste a camiseta branca cunha frase no peito. Agora vai envolta nun pano, até a cabeza. O seu contorno é preciso, coma se tallado en madeira. Advertimos que carece de brazos e que sorrí sempre. En efecto, é de madeira. Pintada. É unha matrioshka. Só pode mover abaneando, lémbra-nos a unha pedra inmensa que viviu en Muxía e romperon de tanto usala.

A matrioshka abala. Golpea a muller da burka. A burka descose e cae e debaixo fica á intemperie unha geisha diminuta cos beizos moi vermellos. No kimono de seda garda un instrumento musical que soa sen descanso. O instrumento pínzase cuns dedais de metal, moi dolorosos na carne. A geisha pinza a cintura da matrioshka. A súa madeira ábrese. Dentro dela axexa un home nu.

A geisha ceiba un chíó de consternación.

Como que un home nu?

O home nu sae da casca rota da matrioshka. Ademais de nu, vai empapado. Porta un arco e unhas frechas no lombo. É cazador.

Tamén é espléndido. Espléndido e alto, opoñéndose ao horizonte con teima.

Dispara ao corazón da geisha. Pero a geisha non ten corazón. A frecha só atravesa o seu peito esgazando a seda do kimono cun estrondo microscópico. O kimono abate sobre o chan como unha morea de follas na sarabia.

E é que dentro do kimono da geisha había outra muller.

Unha muller negra, chea de colares de contas que realzan un colo xa ergueito. A muller brinca. Finxe fuxir do home. Enredan nun torbeliño de eras e vestiarios. O home búscala tras un abano de plumas de Versalles. A muller finxe agocharse nun corsé mentres retén o alento. O home colle uns lentes primitivos e observa con usura. A muller roda dentro dun miriñaque. O home dispara unha segunda frecha. A muller atrápaa no aire.

O misto que tes entre os dedos apaga, queimándote...

Acendes un terceiro misto.

A muller está pintando as paredes dunha caverna coa punta da frecha mollada en sangue. Pinta un cabalo e monta no cabalo. Trota núa, estilo Lady Godiva. Na caverna, o home pinta unha canoa e un río, e persegue á muller núa que cabalga. Xa non dispara frechas, senón símbolos fonéticos. Ideogramas chinos. Xeroglíficos. A muller ri. O home ri.

E. E. Río

O home arrinca unha folla. Por pudor. A muller ruboriza. Detén o cabalo baixo unha árbore.

O misto que teño entre os dedos apaga, queimándome...

[...]

Acendo o derradeiro misto.

A árbore xa non é árbore. Agora é unha vértebra de balea. Agora é unha columna de cristal cego. Agora é unha interminábel restrá de números. Agora é unha nave que zarpa.

Dentro da nave, as criaturas mecánicas do principio desta historia volven despezar de novo, iniciando un baile que será diferente de cada vez. As placas de titanio caerán ao chan, sen ruído. As autómatas perseguiranse cos ollos hipnotizados e a boca chea de sílabas. De novo caerán túnicas, cables, sudarios, camisóns e saias de liño. *Unha metamorfose do xeito*

milenario de nos espir. Unha metamorfose das mulleres que son homes, dos homes que son mulleres, do que hai no medio. De novo aparecerá de súpeto un ser nu, home ou muller ou trans nus. E a persecución será un xoguete implacábel que anunciará o roce e os dentes e as mans e as gargantas e as mazás e as verbas no escuro.

E acenderemos mistos de *voyeur* protexidos na penumbra.

E queimarannos os dedos e as meniñas dos ollos.

E os novelos serán carne, e os ideogramas chinos camiñarán coa punta dun torturado pé, e as peles de oso, os sombreiros de réptil, os corpiños de veludo, as garabatas, os tacóns perpetuos, o algodón, os humildes sintéticos que fan suor e véndense en mercados baratos, os traxes de vinilo e kevlar e mylar, as hormonas condensadas na suor e todo o que marca e doe e distingue e veste e desveste e fai arfar... todo será carne.

E o seu reino de desexo e de puntos suspensivos
ese reino

[na escuridade tamén ti procurarasme]

non

non terá fin